

faar man Stænd, og naar der, som i dette Tilfælde intet Kompromis foreligger, faar man ogsaa Stænd. Jeg mener, at der i og for sig aldrig nogen Sinde overhovedet vil kunne tilvejebringes et Resultat af Lovgivningen uden gennem et Kompromis. Det Udvalg, der vil komme til at behandle denne Sag, vil heller ikke kunne naa til et Resultat uden et saadant. Jeg antager da heller ikke, at det ærede Medlem har noget mod saadanne Kompromiser eller Underhaandskompromiser, naar han bare selv er med deri. Det foreliggende Forslag, som det er sendt os fra Landstinget, er jo til Dels et Kompromisforslag mellem forskellige Meninger oppe i det andet Ting. Jeg har ikke ment at kunne give dette Forslag min Tilslutning, særlig ogsaa paa Grund af de Anker, der med Rette kunne rejses derimod. Specielt er det ligesom blevet et stort Punkt i Loven, denne Fordeling mellem Hørning- og Nanderstredene, som jeg ogsaa anser for at være urigtig. Der maa kunne tilvejebringes en langt forstandigere Ordning der. Men jeg gentager kun dette: Det er jo en Selvfølge, at der paa denne Sags Omraade som paa enhver andens intet Resultat naas, uden det kan lykkes at tilvejebringe et Kompromis. Jeg skal derfor anbefale Sagen til videre velvillig Behandling, om end ganske vist Udfigterne vel i Øjeblikket ikke ere saa overordentlig lyse.

Gad: Da jeg forleden havde Ordet, forbeholdt jeg mig atter at begære det. Jeg gjorde det da, fordi jeg vilde forbeholde mig at imødegaa de Bemærkninger, der kunde komme frem mod de Grunde, som jeg havde at fremsøre for det foreliggende Lovforslag, og jeg maatte ogsaa af en anden Grund forbeholde mig at tage Ordet igen.

Første Viceformand (S. C. Christensen): Jeg beder om, at der maa blive mere Ro i Salen. Det ærede Medlem bedes om at tale henimod Bureauet og Formanden, da det ellers ikke er muligt at høre, hvad det ærede Medlem siger.

Gad: Jeg maatte ogsaa, siger jeg, forbeholde mig at komme tilbage til det Spørgsmaal, hvorvidt man skulde blive staaende ved det foreliggende Udkast uden nogen som helst Forandring, eller om det ikke var nødvendigt i saa Henseende at gennemføre mindre, om end ikke saa gennemgribende Forandringer, at man ikke kunde vente, at Lovforslaget kunde blive endelig vedtaget saavel i dette som i det andet Ting. Eftersom Forhandlingerne ere fremskredne og efter alt det,

der er fremkommet ogsaa fra Meningsfællers Side, kan jeg nu for mit Vedkommende om begge disse Spørgsmaal fatte mig temmelig kort. Hvad det første angaar har der jo gennemgaaende fra alle de Salere, der ere komne frem fra Oppositionens Side, lydt det Udtryk, at man ved at komme ind paa Lovforslaget, som det foreligger, vilde komme ind paa, hvad man kalder et Grundlovsbrud. Dette er kommet frem paa mangfoldige Maader, men det er jo nu ogsaa tilstrækkelig ophøst ogsaa i det Foredrag, vi nys hørte fra det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bosson), at det er en Paastand, som paa ingen mulig Maade kan gennemføres. Naar man fremkommer med den Paastand, at der skulde foreligge et Grundlovsbrud ved ikke at gennemføre Grundlovens § 32 fuldstændig, saa er det jo klart, at der i og for sig ikke er nogen Mening deri. Et Grundlovsbrud kan jo ikke foreligge, medmindre man gik mod Grundloven. Ethvert Forslag, som altsaa ikke gaar mod vedkommende Grundlovsparagraf, men som tværtimod gør det modsatte, forbedrer den bestaaende Tilstand i en Retning, som gaar med Grundloven, kan aabenbart ikke være grundlovsstridigt. Naar man har givet sin Udtalelse den Form, at man ikke løser Grundlovens § 32 ved det foreliggende Forslag, indrømmes dette jo fuldstændig. Det Forslag, som foreligger, giver sig ikke ud for og har aldrig givet sig ud for andet, end at det søger at gennemføre det Formaal at forbedre Tilstanden, ikke det Formaal at løse Paabudet i Grundlovens § 32. Naar endelig Angrebet formes i saadanne Udtryk, som vi i Gaar hørte fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hordum), at Lovforslaget, som han sagde, bestøtter den almindelige Valgret, er dette en Udtalelse, som jeg i Grunden aldeles ikke kan forstaa. Det kan jo dog ikke kaldes en Bestæring af den almindelige Valgret, at et vist Antal Mennesker, som tidligere have haft Ret til kun at vælge et mindre Antal Repræsentanter, nu saa Ret til at vælge et større Antal Repræsentanter, og det er dog det, der egentlig maa siges at være det Formaal, som søges løst gennem Lovforslaget, og hvorved man vil søge at naa, at der ikke længere foreligger saa urimelige Tilstande som i Kjøbenhavns 5te Valgkreds, at der til en Valgkreds hører 142,000 Mennesker, eller som i Frederiksbergkredsen, at der til en Valgkreds hører over 80,000 Mennesker, men at man reducerer disse Tal saa betydeligt, at man kommer ned til henimod 30,000. Dette maa altsaa siges at være det, som har klinget gennem alle de Foredrag, som vi nu have